

[Aksel Larsen.]

de strejkendes Rækker og virkelig faa Skruibrækkeri i Gang rundt omkring i Havnene. Samme Dag indeholdt „Berlingske Tidende“, Forligsmand Riis-Hansens specielle Organ samt Arbejdsgiverforeningens og Rederforeningens specielle Organ, en ledende Artikel under Titelen: Gør det selv, men gør det hurtigt! Det var en Opfordring til den socialdemokratiske Arbejderbevægelse om selv at gøre det af med disse Strejker og gøre det hurtigt, ellers maatte andre Kræfter i Bevægelse. Det er ikke lykkedes at gøre det selv, som det hedder, i Løbet af de tre Dage, og derfor har Regeringen i Gaar resolut sadlet om og har besluttet sig til ved Hjælp af Politi, ved Hjælp af Domstole, ved Hjælp af Arrestationer og Husundersøgelser at forsøge paa at knægte Søfolkens Strejke, hvilket finder sin udmærkede Parallel i Konkurserklæringen af Søfyrbødernes Forbund, til Trods for at dette Forbund har erklæret at være i Stand til og at være villigt til at betale den dem idømte Bøde. Hensigten er tydelig, man regner med en Spaltning blandt Søfolkene: hvis man blot kan faa Søfyrbøderne slaaet ned, gaar Matroserne nok i Arbejde. Jeg er sikker paa, at denne Beregning ikke slaar til. Men det er typisk for Socialdemokratiet og Regeringen, at naar man ikke kan komme frem ved sin Indflydelse i Organisationerne, der efterhaanden glipper, tager man Statsmagten til Hjælp, benytter Politi og Fængsel for at skaffe sig af med den Fjende, der hedder den revolutionære Fagopposition, for paa den Maade at faa knægtet den Strejke, der er en absolut Nødvendighed for det paagældende Fag, og som føres for Søfolkens berettigede Krav.

Ja, alt dette motiverer tilstrækkeligt den Dagsorden, vi har stillet. Vi fremfører med andre Ord det Krav, der er rejst i Esbjerg om, at det udenbys Politi trækkes bort fra denne By, og vi fremfører samtidig Kravet om, at den grundlovmæssige Frihed og Sikkerhed for Person bliver respekteret, samt at Arbejderne faar Ret til at holde offentlige Møder, hvad de ogsaa efter Grundloven skal have Ret til. Det er ganske klart, at vi i Anledning af det skete maa sige, at vi ikke har den ringeste Tillid til Justitsministeren, og dette udtaler vi i vor Dagsorden.

Jeg ved ikke, om det er de øvrige Partiers Hensigt at udtale sig om den stillede Dagsorden. De vilde jo bedst følge den danske parlamentariske Skik og Brug ved at krybe i Ly bag Justitsministeren, forholde

sig rolige og enstemmigt tilsikre ham deres Tillid, men det vilde dog være af Interesse, om Partiernes Ordførere havde det fornødne politiske Mod til udførligt at gøre Rede for deres Stilling til den foreliggende Situation og dermed til hele Søfartskonflikten. Der holdtes for et Par Dage siden et Landbrugermøde, jeg tror, det var et Mejerimøde, i Aarhus. Man kom dér ind paa Søfolksstrejken, og den eneste Taler, der høstede Bifald, var en, der sagde: Søfolkene har pinedød Ret, vi Landbrugere burde følge deres Eksempel! Ja, jeg er ikke i Tvivl om, at største Parten af dette Lands Landbrugere i Virkeligheden ser med Sympati — fordi de ikke er sammenspist med Kapitalisterne — paa Arbejderbevægelsens Kamp for bedre Livsvilkaar og er klar over, at de har fælles Fjender. (Munterhed). Jeg forstaar udmærket, at de Herrer paa de socialdemokratiske Bænke, især de, der stammer fra Landet, finder, at saadan noget er fuldkommen fjollet, de synes, det er morsomt, at der tales om, at Arbejderne i Byerne og den arbejdende Befolkning paa Landet skulde kunne finde hinanden til fælles Kamp for fælles Interesser. Men det er jo ikke noget, der afgøres ved Hjælp af det brede, danske, socialdemokratiske Grin, og de Herrer faar nok noget andet at mærke i den kommende Tid.

Jeg skal ikke slutte uden den traditionelle Anbefaling af vor Dagsorden til Vedtagelse, men jeg tilføjer, at det vilde være rart, om de forskellige Partirepræsentanter kunde udtale sig om Sagens Realitet.

Vagn Bro: Ganske uanset det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens sidste Bemærkning finder jeg paa mit Partis Vegne Anledning til at udtale, at den nuværende Situation her i Landet, særlig i adskillige af vore Havnebyer, begrundet paa den ulovlige Strejke, der beklageligvis har medført andre Arbejdsstandsninger, er økonomisk ødelæggende og i det hele taget faretruende, og disse Uroligheder maa imødegaas med alle til Raadighed staaende Midler.

I øvrigt finder jeg Anledning til at beklage, at Fagforbundene, der med Rette har opfordret til Ro og Orden, har udtalt en vis Sympati med de ulovligt strejkende.

Regeringens Bestræbelser i Henseende til at opretholde Ro og Orden skal vi fra vor Side ingenlunde dadle; vi maa tværtimod kræve, at der med alle de Midler, der staar til Raadighed, gøres en Ende paa den ryggesløse kommunistiske Agitation og begyndende Terror.

Den stillede Dagsorden skal jeg ikke